

Psykologi, sjelesorg og eksistens

Menigheter har ofte stor gjennomsløktighet. Da er det ikke enkelt å luften temaet med presten. Hvor skal man da henvende seg hvis psykologen ikke vil ta en imot?

TEKST

Lene Berggraf

PUBLISERT 5. august 2011

DEBATT: ÅNDELIGHET

Det er med glede jeg ser at Lina Søreide på nytt retter søkelyset mot religionens og åndelighetens fravær i norsk psykologutdanning, et fravær som gjør det naturlig å spørre om følgene for praksis. For hvordan påvirker en slik bakgrunn oss i vårt videre arbeid innenfor klinikk, forskning, organisasjoner og andre steder?

«Også utdanningsstedene må bidra til at psykologen har faglig kunnskap om tro, eksistens og åndelighet»

Frykter avvisning

En del av pasientene jeg møter, vet at psykologer vet lite om det religiøse og det åndelige. De forteller at de er redde for at jeg skal avvise dem hvis de tar opp slike spørsmål, en frykt de baserer på egne og andres erfaringer. Føler man seg som psykolog usikker på temaet, er det ikke noe galt i å henvise til prest eller sjelesorgtjenester. Men for en del klienter er temaet tro og åndelighet knyttet til erfaringer med grenseoverskridende handlinger fra nære personer i menigheten man er knyttet til. Her er gjennomsløktigheten stor, og da er det ikke så lett å luften problemene med en prest eller andre som jo ofte kjenner de samme personene. Hvor skal man da henvende seg hvis ikke psykologen er villig til å ta en imot? Når psykologen i slike tilfeller avviser å gi hjelp, kan dette øke klientens allerede store ensomhetsfølelse, samt gi mer skyld og skam.

Interessen er til stede

Det finnes fortsatt ikke noen grunnleggende teoretisk introduksjon med mulighet for debatt knyttet til eksistensielle/åndelige perspektiv og innfallsvinkler på studiestedene. Ressursmangel gir rett nok behov for kraftige prioriteringer, men jeg stiller meg på linje med Lina Søreide: Også utdanningsstedene må bidra til at psykologen har faglig kunnskap om tro, eksistens og åndelighet. For interessen for tematikken er definitivt til stede.

lene.berggraf@gmail.com

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 48, nummer 8, 2011, side

TEKST

Lene Berggraf, PsykologPhD i klinisk psykologi